

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania P. B. właściciela Piekarni w D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
z udziałem zainteresowanych: D. M., B. N., D. D., D. L., R. K., W. W., T. D.
o ustalenie podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i
ubezpieczenia zdrowotne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
zażalenia P. B. właściciela Piekarni w D.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 31 marca 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną P. B. właściciela Piekarni w D. od wyroku tego Sądu z dnia 8 stycznia 2014 r. jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

W zażaleniu ubezpieczonego zarzucono naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu niedopuszczalności skargi kasacyjnej „w sprawie dotyczącej objęcia obowiązkiem ubezpieczenia

społecznego”, podnosząc, że stwierdzenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne od przychodów z tytułu wypłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oznacza objęcie pracownika obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. Pogląd ten miało wspierać powołanie się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., I UK 140/12 (OSNP 2013 nr 13-14, poz. 160) i z dnia 20 czerwca 2012 r., I UK 140/12 (OSNP 2013 nr 13-14, poz. 160), „w których” rozpoznano skargę w sprawie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczała 10.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór o zaliczenie do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartości bonów towarowych wydanych pracownikom przez pracodawcę (płatnika składek) nie jest sprawą o objęcie ubezpieczeniem, lecz o prawo majątkowe, którego wartość wyznacza kwota naliczanych przez organ rentowy składek. W sprawie tego rodzaju dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2009 r., I UZ 25/09 niepubl. i z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 8/10 niepubl.).

Wprawdzie kwestią niejednolicie rozstrzyganą w orzecznictwie Sądu Najwyższego był sposób liczenia wartości przedmiotu zaskarżenia przy wielości zainteresowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 czerwca 2012 r., I UK 140/12), lecz ostatecznie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (nie publ.) rozstrzygnięto, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Przedmiot rozpoznania wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 r. obejmował zobowiązanie skarżącego, jako płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne D. M., B. N., D. D., D. L., R. K., W. W. i T. D. z tytułu ich

zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, do uwzględnienia w podstawie ich wymiaru wartości wypłaconych świadczeń socjalnych, przy czym żądane kwoty od poszczególnych pracowników nie przekraczały kwoty 10.000 zł.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy zażalenie oddalił (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).